

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№404

град Велико Търново, 20.12.2021 година

Административен съд – Велико Търново, VI - ти състав, в закрито съдебно заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росен Буюклиев

като разгледа докладваното от председателя адм.дело № 643 по описа на Административен съд – Велико Търново за 2021 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано по жалба на българската гражданка С.Т.П. ***, с която се оспорва законосъобразността на решение № 1012-04-144#2/27.09.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – Велико Търново.

С този спорен пред настоящата юрисдикция акт е отхвърлена като неоснователна жалбата и срещу разпореждане №041-00-1361-3/18.08.2021 година на оправомощено лице за ръководител на осигуряването за безработица при същата териториална дирекция. Съответно, с това разпореждане на основание на разпоредбата на чл.54ж, ал.1 във връзка с разпоредбата на чл.54а, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

С протоколно определение, постановено в хода на проведеното открито съдебно заседание на 29.11.2021 година, съставът на съда е приел, че делото е изяснено от фактическа страна, като е дал ход на устните състезания и е обявил, че ще се произнесе със съдебен акт по същество.

В хода на произнасяне по същество по повдигнатия спор, съдът намира, че за правилното му решаване следва да се разтълкуват авторитетно разпоредби на Общностното право, във връзка с което счете за необходимо с оглед на служебното начало, да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по реда на чл.267, параграф 3 от Договора за функциониране на Европейския съюз.

I. Страни по делото:

1. Жалбоподател по делото е С.Т.П. ***, която е гражданин на Република България / жалбоподателката за лаконичност/.

2. Ответник по делото е директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт /ТП на НОИ/ - гр. Велико Търново /директорът за лаконичност/ по силата на действащите в България процесуални норми.

II. Предмет на делото:

3. Решение №1012-04-144#2/27.09.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – Велико Търново.

III. Фактическа обстановка:

4. От преписката се установява, че жалбоподателката е българска гражданка. Същата е упражнявала дейност като наето лице при работодатели, установени във Великобритания, както следва: а/ от 1.12.2014 година до 16.07.2016 година е била наета от работодателя Mimoso Health Care GL; б/ от 16.07.2016 година до 24.12.2018 година е била наета от работодателя Wellburn Care Homes Ltd; в/ от 20.09.2018 година до 02.02.2020 година е била наета от работодателя Lfcal Care Force LLP и г/ от 3.02.2020 година до 29.03.2021 година е била наета от работодателя NHS YORK Teaching Hospital.

5. На 02.04.2021 година жалбоподателката подава заявление в качеството и на безработно лице, като с него заявява желанието си да и бъде отпуснато парично обезщетение за безработица на основание националният Кодекс за социалното осигуряване. В заявлението си жалбоподателката декларира, че правоотношението и с работодателя NHS YORK Teaching Hospital е прекратено, считано от 29.03.2021 година по причина изтичането на срока на трудовият и договор. Сочи освен това, че не е придобила право на пенсия за старост в друга държава, както и други релевантни обстоятелства. Към това заявление е приложен акта за прекратяването

на трудовото и правоотношение, считано от 29.03.2021 година. Органът, до който е подадено заявлението, с разпореждане №041-00-1361-1 от 5.04.2021 година, е спрял административното производство по отпускането на парично обезщетение за безработица на основание чл.54г, ал.4 от българският КСО. Мотивирал се е с необходимостта да се удостовери деклариран период на осигурена заетост в Обединеното Кралство.

6. На следващата дата – 6.04.2021 година този орган е изпратил до жалбоподателката писмо, изисквайки и представянето на три попълнени документа, както следва: заявление за удостоверяване на осигурителни периоди и доходи от друга държава – членка, формуляр SA3916 по изискване на компетентната институция на Великобритания и декларацията относно определяне на пребиваване във връзка с прилагането на чл.65, параграф 2 от Регламент /ЕО/ №883/2004.

7. Тези документи са подадени, като са придружени и от документи, издадени от последният работодател, при който жалбоподателката е престоирала труд на територията на Великобритания. Тези документи установяват описаните в точка 4 обстоятелства. Иницириран е електронен обмен на социално осигурителна информация между България и Обединеното кралство, касаещ осигурителното и досие и размера на получаваната работна заплата.

8. На 16.08.2021 година, с разпореждане №041-00-1361-2, органът по осигуряването за безработица е издал разпореждане е възобновил административното производство по заявлението на жалбоподателката, като е приел, че от структурирания електронен документ, получен в резултат на електронния обмен, се установява какви са периодите на осигурена заетост във Великобритания, както и последният период от 3.2.2020 година до 29.03.2021 година, които данни са необходими за преценката на правото на парично обезщетение за безработица.

9. На 18.8.2021 година българският орган по осигуряване за безработица е издал разпореждане №041-00-1361-3, с което се е произнесъл по подаденото заявление. Позовавайки се на разпоредбите на чл.54ж, ал.1 и на чл.54а, ал.1 от българският КСО, този орган е отказал да отпусне исканото обезщетение за безработица на лицето. Всъщност той е приел, че жалбоподателката има осигурителни периоди във Великобритания от 8.12.2014 година до 29.03.2021 година, след което няма „български“ осигурителни периоди. Направен е извод, че не може да се приложи чл.30 от Споразумението за оттегляне, тъй като със завръщането си в България жалбоподателката прекъсва трансграничната ситуация, в която се намира към 31.12.2020 година и вече положението и не обхваща едновременно държава – членка и Обединеното кралство. Освен това е посочено, че чл.32 от това Споразумение регламентира единствено сумирането на осигурителни периоди, които са придобити преди и след 31.12.2020 година с оглед придобиване на социално-осигурителни права, чиято преценка се извършва при прилагането на националното законодателство. Всъщност жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност в България, въз основа на прекратяването на която да се прецени дали отговаря на изискванията на българският закон, уреждащ правото на обезщетение за безработица.

10. Жалбоподателката обжалва това разпореждане по реда на националния КСО до ответника по настоящото дело с жалба от 7.09.2021 година изтъквайки, че чл.30 от Споразумението урежда случаи като нейният. Впрочем в жалбата си тя твърди, че е гражданин на Европейския съюз, спрямо който се прилага законодателството на Великобритания в края на преходния период, както и, че приложим е Регламент /ЕС/ 2019/500 от 25.03.2019 г. В резултат на тази жалба ответникът по делото издава решението, което е и предмет на главното производство.

IV. Приложими нормативни разпоредби:

Национално право:

12. В настоящият казус приложими са разпоредбите на Кодекса за социалното осигуряване, изменян и допълван многократно в редакцията му, обнародвана в ДВ, брой 77 от 16.09.2021 г./КСО/

А/ Според разпоредбата на чл.54а, ал.1 от КСО „Право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Б) Според разпоредбата на чл.117, ал.1, т.2, буква „б“ от КСО „Пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби

срещу:разпореждания за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица;“

В) Според разпоредбата на чл.119 от КСО „Решенията на административния съд подлежат на касационно обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс, с изключение на постановените по жалби срещу актовете по чл. 117, ал. 1, т. 1 и т. 2, буква "б", буква "д" – за суми до 1000 лв., букви "е" и "ж".

Приложимо за Общността право:

13.Споразумение за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия /“Споразумението“ за лаконичност/.

А/ Според чл.2, буква „д“ от Споразумението „преходен период“ означава периодът, предвиден в член 126„.

Б/ Според чл.30, параграф 1, буква „а“ от Споразумението „Настоящият дял се прилага за следните лица:граждани на Съюза, спрямо които се прилага законодателството на Обединеното кралство в края на преходния период, както и членовете на техните семейства и преживелите ги лица;“.

В/ Според разпоредбата на чл.30, параграф 1, буква „в“ от Споразумението „Настоящият дял се прилага за следните лица:граждани на Съюза, които пребивават в Обединеното кралство и спрямо които се прилага законодателството на държава членка в края на преходния период, както и членовете на техните семейства и преживелите ги лица;“.

Г/ Според чл.30, параграф 2 от Споразумението „Лицата, посочени в параграф 1, попадат в персоналният обхват дотогава, докогато продължават да се намират без прекъсване в една от ситуациите, посочени в същия параграф, обхващащи едновременно държава членка и Обединеното кралство.“.

Д/ Според чл.30, параграф 3 от Споразумението „Настоящият дял се прилага и по отношение на лица, които не попадат или които вече не попадат в обхвата на параграф 1, букви а) — д) от настоящия член, но които попадат в обхвата на член 10 от настоящото споразумение, както и членовете на техните семейства и преживелите ги лица.“.

Е/ Според предвиденото в чл.31, параграф едно, изречение първо от Споразумението “По отношение на лицата, попадащи в обхвата на настоящия дял, се прилагат правилата и целите, определени в член 48 от ДФЕС, Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета.“.

Ж/ Разпоредбата на чл.31, параграф 2 от Споразумението предвижда следното: „Чрез дерогация от член 9 от настоящото споразумение, за целите на настоящия дял се прилагат определенията в член 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004.“.

З/ Според нормата на чл.32, параграф 1, буква „а“, подточка /i/ от Споразумението „Следните правила се прилагат в следните случаи до степента, определена в настоящия член, доколкото те се отнасят за лица, които не попадат или вече не попадат в обхвата на член 30:следните лица попадат в обхвата на настоящия дял за целите на използването и сумирането на периоди на осигуряване, заетост, самостоятелна заетост или пребиваване, включително права и задължения, произтичащи от такива периоди, в съответствие с Регламент (ЕО) № 883/2004;граждани на Съюза, както и лица без гражданство и бежанци, пребиваващи в държава членка, и граждани на трети държави, отговарящи на условията на Регламент (ЕО) № 859/2003, по отношение на които преди края на преходния период се е прилагало законодателството на Обединеното кралство, както и членовете на техните семейства и преживелите ги лица;“.

И/ Разпоредбата на чл.161, параграф 1 от Споразумението сочи, че:„Когато юрисдикция на държава членка сезира Съда на Европейския съюз с преюдициално запитване относно тълкуването на настоящото споразумение, решението на националната юрисдикция, съдържащо този въпрос, се съобщава на Обединеното кралство.“.

V.Съдебна практика.

14. Национална съдебна практика:

Във връзка с възникналите пред настоящата съдебна инстанция въпроси по тълкуване на нормите на Споразумението няма релевантна национална съдебна практика.

15.Практика на Съда на Европейския съюз:

Настоящата юрисдикция не констатира релевантна практика по прилагането на Част втора, Дял III от Споразумението, която да дава тълкувателен отговор на въпросите, които счита, че трябва да постави на Съда.

VI. Доводи на страните.

16. Жалбоподателката поддържа в жалбата си, а и пред съда, че ответникът неправилно е разтълкувал Споразумението. Според нея разпоредбата на чл.30 от него урежда именно случаи като нейният, тъй като при завръщането си на територията на страната – членка на ЕС, тя е създала трансгранична ситуация, каквато се урежда от разпоредбите на това Споразумение. Аргументира се, че жалбоподателката е гражданка на Съюза, за която към края на преходния период се прилага законодателството на Обединеното кралство в края на преходния период. Всъщност се поддържа, че ако жалбоподателката би продължила да упражнява трудова дейност на територията на Обединеното кралство, ситуацията за нея не би била трансгранична, тъй като и полаганият труд, а и правото да получи обезщетение биха били подчинени на правото на Обединеното кралство. Именно поради това съответните служби на Обединеното кралство са издали и приложен към заявлението и документ, установяващ относими към обезщетението за безработица факти и обстоятелства.

17. Ответникът, чрез оспореното решение е констатирал, че според разпоредбата на чл.54а, ал.2, т.4 от националният КСО за осигурителен стаж се зачита и времето, зачетено за такъв стаж по осигурителното законодателство на друга държава нование на международен договор, по който България е страна ии на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност. Съответно, констатирано е, че по принцип България трябва да прилага РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година /"Регламента" за лаконичност/, както и РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламента (ЕО) № 883/2004 /"Регламента за прилагане" за лаконичност/. Въз основа на тази си констатация ответникът приема, че принципно е приложима стълкновителната норма на чл.11, параграф 3, буква „а" от Регламента, като изключенията от приложимостта на това правило са предвидени в разпоредбата на чл.65, параграф 2. Тъй като Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия не е члена ЕС, считано от 31.01.2020 година, то според ответника, след изтичането на преходния период /след 31.12.2020 година/ се прилага Споразумението. Предвид характера на претендираното право, ответникът счита, че персоналният обхват, който е приложим е този, който е разписан в нормите на чл.30 от Споразумението, като според него се обособяват шест групи лица, които следват систематиката на тази разпоредба. Аргументирано е, че щом жалбоподателката има последен период на заетост като наето лице /което е безспорно/ на територията на Обединеното кралство от 3.02.2020 година до 29.03.2021 година, то тя попада в хипотезата чл.30, параграф 1, т.3 от Споразумението. Същевременно обаче тази норма може да се прилага само при съобразяване на разпоредбата на параграф 2. Съответно ответникът счита, че трансгранична ситуация е налице само тогава, когато гражданин на държава - членка полага труд не територията на друга държава – членка. След като прекратяването на правоотношението на жалбоподателката като заето лице е факт на 29.03.2021 година, то считано от 30.03.2021 година е прекъсната и трансграничната ситуация и жалбоподателката не е лице, което е обхванато от разпоредбата на чл.30, параграф 1 от Споразумението. Затова ответникът счита, че разпоредбите на чл.61 и следващите от Регламента не са приложими по отношение на жалбоподателката. От друга страна се сочи, че чл.32 от Споразумението обхваща специални случаи, отнасящи се за лица, които не попадали или вече не попадали в обхвата на чл.30, §1 от Споразумението. За тези лица обаче според ответника се прилага само принципът за сумиране на периодите на осигуряване, заетост и прочие за придобиването на правата на обезщетение. Следователно, за целите на сумирането на такива периоди, периодите, завършени след края на преходния период следва да се съобразят н съответствие с Регламента, като обхванатите лица са граждани на Съюза и на Обединеното кралство, които всъщност са групи лица, придобили осигурителни права само преди 31.12.2020 година или преди и след тази дата. За тях при преценка на правата се прилага националното законодателство, като се сумирани периодите на осигурена заетост в обединеното кралство и тези периоди, за които е приложима националното законодателство. Понеже липсвали периоди на осигурена заетост, за които да е приложимо българското законодателство, то правото на обезщетение за безработица не е признато и такова обезщетение според ответника следва да се отрече. На практика, предвид писмото на ответника до жалбоподателката от 31.08.2021 година, последният е отрекъл компетентността си да признае правото на обезщетение на жалбоподателката и да го реализира.

VII. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване.

18. Всъщност спор по фактите, установени по главното производство, няма. Описаната от настоящата инстанция фактическа обстановка се потвърждава от събраните доказателства. Настоящият съд обаче изпитва съмнение в даденото от ответника тълкуване на нормите на Споразумението. Тъй като спора по законосъобразността на процесното решение на

ответника следва да се реши от настоящият съд с окончателен съдебен акт и предвид недвусмислената норма на чл. 267, предложение трето от ДФЕС, настоящият съд няма колебания да поиска тълкуване на приложимите според него норми на Споразумението. По аргумент от разпоредбата на чл.161, параграф 1 от Споразумението, Съдът на Европейският съюз има компетентност да даде тълкувателен отговор на преюдициалните въпроси, свързани с тълкуването му.

19. Според настоящата инстанция, преценката на законосъобразността на решението на ответника пряко е обусловено и зависи от приложимостта на стълковителната уредба на Регламента /чл.61 – 65а/ и от уточняващата уредба на Регламента за прилагане /Глава Пета от него/ към констатирания факти и обстоятелства по силата на чл.31, параграф 1 от Споразумението, или от приложимостта на чл.32 от него само по отношение на целите на сумирането на периоди, като в тази преценка за законосъобразност се включва и въпроса за компетентната институция, която следва да признае или не правото на обезщетението за безработица.

20. В този контекст, на първо място е уместно да се посочи, че настоящата инстанция изпитва съмнение към приложимостта на разпоредбата на чл.30, параграф 1, б."в" от Споразумението по отношение на правното положение на жалбоподателката. Всъщност смисълът на тази разпоредба, както и подчиняването и на правилата на логиката и на действието и по отношение на лицата води до извода, че тя обхваща ситуация, при която са налице едновременно следните предпоставки: а) гражданин на Съюза, който към момента на прилагането на разпоредбата пребивава на територията на Обединеното кралство; б) спрямо този гражданин на Съюза към края на преходния период се прилага не законодателството на Обединеното кралство, а законодателството на друга държава – членка, в) тези правила важат и за членовете на семействата на тези лица и на преживелите ги лица. В случая от констатирания факти следва най – малко, че към края на преходния период жалбоподателката е била подчинена на законодателството на Обединеното кралство по смисъла на чл.31, параграф 2 от Споразумението във връзка с чл.1, б."а" от Регламента. В тази връзка съдът счита, че жалбоподателката се вписва в хипотезата на чл.30, параграф 1, б."а" от Споразумението. Всъщност тази разпоредба изисква кумулативното проявление на две обстоятелства: а) съответното лице да е гражданин на Съюза към момента на прилагането на разпоредбата и б) за този гражданин на Съюза да е било приложимо законодателството на Обединеното кралство към края на преходния период, посочен в чл.126. Независимо от това коя от двете хипотези определя правното положение на жалбоподателката, ответникът очевидно тълкува приложимостта им през призмата на изискването на чл.30, параграф 2 от Споразумението. Както по-горе се отбеляза, ответникът счита, че т.н. от него „трансгранична“ ситуация, която има предвид тази разпоредба, е налице само когато съответният гражданин на едната държава членка полага труд в другата държава членка, като чрез прекратяването на тази трудова заетост в Обединеното кралство, тази ситуация не е налице и съответно жалбоподателката не попада в кръга от лицата, посочени в хипотезите на чл.30 от Споразумението, респективно, за нея отправящата разпоредба на чл.31, параграф 1 от него е неприложима. Съдът обаче се съмнява в даденото от ответника тълкуване. Както се изложи, разпоредбата на параграф 2 на чл.30 предвижда, че лицата, изброени в хипотезите на параграф 1, попадат в персоналния обхват дотогава, докато продължават да се намират без прекъсване в ситуацията, изброени в същия параграф, и обхващащи едновременно и държавата членка и Обединеното кралство. Изразът „дотогава“ не би следвало да се тълкува като ограничаващ приложното поле на нормата до продължителността на ситуация, която се състои в престирането на труд на територията на Обединеното кралство от наетото лице, което е гражданин на държава членка. Логиката на нормата, а и телеологическото и тълкуване по-скоро би следвало да аргументират извода, че лицата, посочени в параграф 1, буква „а“, са персонално обхванати от разпоредбата докато в рамките на целия преходен период по чл.126 от Споразумението едновременно продължават да са и граждани на Съюза, и да са подчинени на законодателството на Обединеното кралство, като в тези времеви рамки не трябва тези предпоставки да се променят, а последващата промяна на всяка от тях е без значение за персоналния обхват на чл.30, параграф 1 от Споразумението. Възможно е да се поддържа обаче, че под израза „дотогава“ нормата има предвид момента, в който следва да прояви стълковителният си характер. Аналогичен би бил случаят дори и да се счете – подобно на ответника – че правното положение на жалбоподателката се вписва в изискването на чл.30, параграф 1, б."в" от Споразумението. Граматическото тълкуване, а и целта, която Споразумението преследва, водят до съждението, че лицата, посочени в параграф 1, буква „в“, са персонално обхванати от разпоредбата в рамките на целия преходен период на действието на Споразумението докато в рамките на този период са и продължават да бъдат граждани на Съюза, пребиваващи на територията на Обединеното кралство, и едновременно в рамките на целия преходен период са подчинени само на законодателството на една и съща държава членка. Възможно е обаче нормата да се тълкува в смисъл, че израза „дотогава“ предвижда приложимостта на персоналния обхват на чл.31, параграф 1 да важи само до момента, в който

продължават да съществуват кумулативно сочените в разпоредбата на параграф 1, буква "в" предпоставки, т.е. докато съответното лице е гражданин на Съюза, който пребивава като заето лице на територията на Обединеното кралство и едновременно с това е подчинен на законодателството на държава членка. Във всички случаи настоящата инстанция счита, че Съдът на Европейския съюз би могъл да даде авторитетно тълкуване на смисъла на разпоредбите на чл.30, параграф 1, букви „а“ и „в“ във връзка с параграф 2 от Споразумението.

21. Извън дотук изложените съображения, настоящата инстанция се нуждае и от тълкуването на разпоредбите на чл.30, параграф 3 и параграф 4 от Споразумението с оглед евентуалната им приложимост към фактите, които са установени в главното производство. Следва да се маркира, че ответникът изобщо не е коментирал хипотетичната и/или изрична приложимост или неприложимост на тези разпоредби въпреки субсидиарният им характер. Първата разпоредба предвижда, че въпреки, че определено лице не попада в хипотезите на параграф 1, букви „а-д“, то Споразумението се прилага за него, ако лицето попада в персоналния обхват по чл.10 /като в случая с оглед обстоятелствата по делото приложим се явява параграф 1, б. „а“/. Съответно, параграф 4 сочи, че лицата по параграф 3 са обхванати от Споразумението само докато имат право на пребиваване според чл.13 от Споразумението или на право на работа според разпоредбите на чл.24 и 25. Всъщност, ако се стигне до приложимост на разпоредбата на чл.30, параграф 3 от Споразумението, то за настоящата инстанция би било полезно тълкуването на обхвата и във връзка с параграф 4 от същият член. На пръв поглед правилата на логиката сочат, че след като правоотношението на заетото лице / работника/ на територията на Обединеното кралство е прекратено и това лице /гражданин на Съюза в частност/ е напуснало територията на Обединеното кралство, чл.30, параграф 3 от Споразумението вече не се прилага за него с оглед изискването на параграф 4 то да е загубило правото си да пребивава на територията на страната членка, при положение, че единствената причина да пребивава на тази територия е престигането на работна сила там. Може обаче да се поддържа и, че всъщност ограничението, което поставя разпоредбата на параграф 4, касае правото на пребиваване или на работа, упражнени след изтичането на преходния период, като е без значение до кога тези права са упражнявани и реализирани, след като така или иначе лицето е продължило да бъде трудово заето и имащо право да пребивава на територията на съответната приемаща държава за определен отрязък от време след изтичането на преходния период и за този период то попада в обхвата на чл.31, параграф 1. Във всички случаи, с оглед правилното решаване на спора по главното производство, Съдът на Европейския съюз би дал полезни тълкувателни насоки на настоящата инстанция по отношение на сочените разпоредби.

22. Накрая е уместно да се отбележи, че предвид липсата на заместващ доход за жалбоподателката, който доход да компенсира загубата на трудовите и доходи, получени от работата и като заето лице на територията на Обединеното кралство, както и с оглед евентуалната необходимост за предявяване на правото на обезщетение от страна на жалбоподателката в Обединеното кралство в срок и при условия, установени от това право, настоящата инстанция е длъжна да поиска от Председателя на Съда производството по даване на преюдициално заключение да се развие по правилата на чл.105 от Процедурния правилник на Съда.

При така изложените по-горе доводи и съображения, Великотърновския административен съд, шести състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколното си определение от 29.11.2021 година по АД №643 по описа на съда за 2021 година, с което делото е обявено за изяснено и е даден ход по същество.

ОТПРАВЯ преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно член 267, първи параграф, буква „б“, предложение второ от Договора за функционирането на Европейския съюз със следните въпроси:

- 1) Следва ли разпоредбата на чл.30, параграф 2 във връзка с чл.30, параграф 1, б.„а“ от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия да се тълкува в смисъл, че лицата, посочени във втората разпоредба, попадат в персоналния обхват на чл.31, параграф 1 от това Споразумение, ако те без прекъсване са били едновременно и граждани на една и съща държава членка и подчинени на законодателството на Обединеното кралство през целия преходен период, или следва да бъде тълкувана в смисъл, че лицата по чл.30, параграф 1, б.„а“ от това Споразумение попадат в персоналния обхват на чл.31, параграф 1 само докато

упражняват дейност като заето лице на територията на Обединеното кралство към края на преходния период и/или след него?

- 2) Следва ли разпоредбата на чл.30, параграф 2 във връзка с чл.30, параграф 1, б."в" от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия да се тълкува в смисъл, че лицата, посочени във втората разпоредба, попадат в персоналният обхват на чл.31, параграф 1 от това Споразумение, ако те в качеството си на европейски граждани без прекъсване през целия преходен период са пребивавали само на територията на Обединеното кралство, като едновременно с това през целия този преходен период до изтичането му са били подчинени на законодателството на една и съща държава членка, или следва да бъде тълкувана в смисъл, че лицата по чл.30, параграф 1, б."в" от това Споразумение не попадат в персоналният обхват на чл.31, параграф 1, когато са престанали да пребивават на територията на Обединеното кралство след изтичането на преходния период?
- 3) В случай, че тълкуването на разпоредбите на чл.30, параграф 2 във връзка с чл.30, параграф 1, буква „а“ и „в“ от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия води до извод за неприложимостта им към фактите от главното производство поради прекъсването на пребиваването на територията на Обединеното кралство от страна на гражданин на Съюза след изтичането на преходния период, следва ли от тълкуването на чл.30, параграф 4 във връзка с параграф 3 от това Споразумение, че пребиваващите или работниците в приемащата държава или в държавата на месторабота вече не са обхванати от разпоредбата на чл.31, параграф 1, ако правоотношенията им като заети лица /работници/ са прекратени и в резултат на това те са загубили право на пребиваване и са напуснали територията на държавата на месторабота, респ. на приемащата държава след изтичането на преходния период, или тези разпоредби следва да бъдат тълкувани в смисъл, че ограничението, което поставя разпоредбата на чл.30, параграф 4, касае правото на пребиваване или правото на работа, упражнени след изтичането на преходния период, като е без значение кога впоследствие тези права са прекратени, ако са били налице след изтичането на този преходен период?

СПИРА на основание член 631, алинея 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по делото до произнасяне на Съда на Европейския съюз.

ОТПРАВЯ МОЛБА до Председателя на Съда на Европейския съюз производството по даване на преюдициално заключение да се развие по правилата на чл.105 – 106 от Процедурния правилник на Съда по причините, изложени в точка 22 от настоящото определение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: